

KGIJ

*De groote bomen staan te droomen.
God is vannacht nog niet gekomen.
Misschien was hij nog niet gereed,
Misschien, dat hij de weg niet weet,
of dat hij zijn planeet vergeet.
Ik hoor een eindeloos vragen stroomen
In het geheimenis der groote boomen:
Waarom is God vannacht weer niet gekomen?*

...

J.C.J. van Schagen

Het kan niet op dit jaar, lijkt het wel. 't Is echt ongelooflijk.
Ramp op ramp: oorlog-ramp - Joegoslavië,
honger-ramp Somalië,
vliegtuig-ramp Bijlmer, Faro
en dan heb ik het nog niet eens over al die kleine rampen in ons eigen leven; klein? noem
het maar klein, een vader die sterft, een kind dat verdrinkt, jij die met je kop tegen de muur
loopt, die zijn werk niet meer wil, maar toch verder moet...

Gatverdarrie, ik wil het eigenlijk helemaal niet hebben over die rotte wereld, over die
ellende, het gaat maar door, altijd maar door; als ik mijn kerstpreken van de afgelopen tien
jaar doorlees? verandert er dan nooit wat? kunnen die afgrijselijke beelden van de televisie
nou nooit eens ophouden? dat getob in mijn hoofd; er is toch geluk, gewoon wij hier
vanavond samen?! Een uur genade, één uurtje maar, zodat we er weer tegen kunnen, kan
dat mag dat a.u.b.?

En dan opeens draait het beeld, opeens word ik onderbroken in mijn sombere gepeind,
opeens is er die felle lichtflits in de kerstnacht, een dorenstruik in lichterlaaie. God die
rakelings voorbij komt. Alle duistere zaakjes, en wij mensen kunnen er wat van; alle donkere
plekken van uw en mijn hart, en wat knarst en knerpt daar niet!, dit alles wordt *ont-duisterd*
in die grote steekvlam van de kerstnacht. Plotseling oplaaiend vuur van visioenen.

Het geloofs-verhaal van vanavond zegt dat al het duistere gepraat *niet* het laatste woord
heeft. Dat licht van toen, ooit ver weg, al is het flets geworden; dat woord toen gesproken; al
is het beduimd in mensenmonden, *HET IS ER NOG*. Verstopt in ons midden, ondergedoken,
maar meetrekkend in ons hart en onze menselijke geschiedenis. En soms duikt het op, soms
dient Christus zich aan, wordt geboren hier en nu.

Bij jou daar, jij die gelooft dat Christus woont in het binnenste van ons hart als een stille bron
van levenslicht en leeftocht.

Bij jou daar, jij mensentrooster. Je wordt niet moe naar anderen te luisteren. Soms ben je
ook zelf zo intens verdrietig om al die verhalen van menselijke ellende. Je vertelde me laatst
dat verhaal van die dood-eenzame vrouw. Zij had tegen jou gezegd dat ze nog jaloers was op
die hongerige mensen in Afrika, want die stierven tenminste nog samen met de armen om
elkaar heen. Hoe schrijnend, je krimpt in elkaar. Maar toch, door te luisteren heb je een
beetje licht gebracht

En hoe worden we *getroost* door de dichter Vaclav Havel, tot voor kort president van Tsechoslowakije. Hij heeft recht van spreken; en er is geen verbittering, geen geklaag. Wel scherpzinnige analyse en volharding. Hoe hij tegen zichzelf aankijkt, hoe hij zijn eigen en ons menselijke *ongeduld* haarscherp onder de loep neemt, dat we alles zo snel willen, meteen resultaat willen zien. Havel zegt: 'Ik wilde de Geschiedenis laten voortschrijden op dezelfde manier als een kind aan een plant trekt op haar sneller te laten groeien.' En hij plaatst dan tegenover ons menselijke ongeduld het creatieve *wachten*. 'Ik geloof dat we moeten leren te wachten zoals we leren te scheppen. We moeten geduldig de graankorrels zaaien, de aarde waarin zij gezaaid zijn, koppig water blijven geven en de planten hun eigen tijd gunnen.'

'Er is geen enkele reden om ongeduldig te zijn, als er maar goed wordt gezaaid en bevoeid. Het is al voldoende wanneer we inzien dat ons wachten niet zinloos is. Wachten dat zin heeft omdat het gevoed wordt door hoop en niet door wanhoop, door vertrouwen en niet door hopeloosheid, door nederigheid tegenover de tijd van deze wereld en niet door vrees, leidt niet tot verveling, maar zit vol spanning. Een dergelijke verwachting is meer dan alleen wachten. Het is het leven: het leven als vreugdevolle deelname aan het wonder van het Bestaan.'

(Trouw d.d. 28-11-92)

Willen we getroost worden? Durven we zo te wachten als Havel schrijft? Geloven we, dat die lichtflits ook in ons hart wil komen, dat God zelf die duistere wolken heeft weeggescheurd en gekómen is? En weet je wat we doen in die tijd, in die tussentijd dat we wachten? Hetzelfde wat ook in de Kerstnacht gebeurde: zingen, honderden gloria's tegen evenzovele kyries: glorie aan God. Zingen, toen en nu. Zingen over rozen steden en de zang van de lijster. Ach jij sombere, weet je dan nog niet dat zingen de beste remedie is; om het vol te houden, om niet te verzaken als onze stem nodig is. Dat licht he, dat wordt tot een lied dat niet meer is te stuiten. Het gaat over lachen en juichen als op de dag van de oogst. Je kunt niet zingen? Je wilt nog niet zingen? Luister dan eerst naar het koor, zij zingen voor. Je doet zo mee. 'Het volk dat in duisternis gaat zal aanschouwen groot licht'. Zie je wel, daar heb je het weer. Het IS er nog en het schroeit alle narigheid van jou en deze wereld weg. De brok uit je keel schiet weg, je zingt uit volle borst, je bent niet meer te stuiten.

God heb dank dat U ons een vriend gaf die er altijd zal zijn. KIND ONS GEBOREN/ ZOON ONS GEGEVEN / GOD ONBEDWINGBAAR/ KONING VAN DE VREDE.

jurjen beumer.